

gen af et Forhold mellem to Embedsmænd indbyrdes og ikke engang mellem to bestemte Embedsmænd, men mellem to abstracte Embedsmænd, og saaledes ingen uvedkommende Hensyn let kunne komme frem, troer Udvalget ikke, at der er Grund til ikke at overlade denne Ordning til Ministeriet. Vi have indskrænket os til til denne Paragraph at fremsætte et Endringsforslag under Nr. 25, som alene gaaer ud paa at gjøre klart, hvad der efter vor Opfattelse, og vist ogsaa efter den høitærede Ministers Mening, ligger i Udkastets Ord. Naar det ikke paa den Maade blev gjort klart, kunde man oplæse Spørgsmaalet om, hvad der forstaaes ved den Løn, der efter Raadensaaret tilkom Præsten, navnlig med Hensyn til Fragdraget af $\frac{1}{5}$ Udbetaling efter Capitelstarten o. s. v. Forslaget under Nr. 27 gaaer ud paa at forebygge Tvivl ved et Punkt, der er af ringe Betydning, og hvorom jeg kan henvise til Betænkningen. Jeg skal hertil knytte en lidt almindeligere Bemærkning, uden at jeg dog troer at sige noget Nyt for den høitærede Minister. Udentvivel vil Lovudkastet, naar det bliver til Lov, medføre en Trang, til visse yderligere Bestemmelser om Forholdet ved Capellaner pro persona, forsaavidt dette Forhold ikke ganske opgives, thi det er klart, at naar en Præst, der har en personel Capellan, for Fremtiden dør, ophører den egentlige faste Lønning, det vil sige Tilskuddet fra Lønningsfonden for Enken, og hun har ikke Noget at lønne Capellanen af i Raadensaaret, og Capellanen vil saaledes i Raadensaaret være en Byrde for Kaldet. Dette gaaer ikke an; paa den anden Side vil det vistnok gjøre det vanskeligt at faae personelle Capellaner, naar der var Udsigt til, at Indtægterne til deres personlige Underhold skulde falde bort strax med Præstens Død. Men jeg vil kun her gjøre en Henstilling i denne Henseende til den høitærede Minister.

Med Hensyn til hvad der er foreslaaet i § 4 angaaende Indløsningssummen for Præstegaarde, da finde vi ogsaa denne Bestemmelse i det Hele at være i sin Orden, skøndt vi vel vide, at der ogsaa her vil reises Indvendinger, idet man vil sige, at Indløsningssummen, som man let fik tillæns af offentlige Stiftelsers Midler, successivt kunde afbetales, og derhos var

et Middel til at lægge en lille Smule tilside for sine Efterladte, og at man fik, og det var vist det Vigtigste, der kunde anføres, Noget, man kunde holde sig til, naar en Præst ved sin Død efterlod Præstegaarden i usforsvarlig forfalden Tilstand, og der ellers ikke i Boet var Noget at holde sig til. Som sagt, disse Indvendinger ere fremsatte, men vi troe, at denne Lovudkastets Bestemmelse dog hænger saaledes sammen med det hele nye System, at den ikke kan misbilliges. Der knytter sig til Afsløsningssummen visse Særligheder, der ikke ere berørte i Lovudkastet, og som jeg kun i Forbigaaende skal nævne. Der er undertiden Legater, der indestaae i Afsløsningssummen f. Ex. Legater til fattig- og Skolevesenet. Der vil maaskee blive Et og Andet med Hensyn hertil at ordne, men jeg troer, at det, let vil kunne skee derved, at Lønningsfonden overalt traadte istedetfor Præstekaldene og fyldestgjorde de Krav, der hvilede paa dem. Der er et andet meget vigtigt Punkt i denne Paragraph; det er Bestemmelsen om Byggelaan; Forpligtelsen til at vedligeholde Præstegaarden vedbliver for den enkelte Præst; og det kan vist ikke være Andet; thi det vilde efter min Mening være uoverkommeligt at overtage disse i Landet spredte Præstegaarde til Vedligeholdelse for det Offentliges Regning. Idet nu Vedligeholdelsesbyrden vedbliver at ligge paa Kaldets Besidder, tilligemed den Byrde successivt at fornye Præstegaarden, opstaaer der Spørgsmaal om, hvorledes denne sidste temmelig store Byrde, der hidtil fremtræder i de paa Kaldene hvilende Byggelaan, skal udjevnes og bringes i Overensstemmelse med det nye System, der i det Hele sætter Kaldene paa en anden Fod og i et andet Forhold til Beneficiarierne. Efter den Beregning, der er gjort ved Udkastets Forelæggelse, og hvorved den hidtilværende Masse af Byggelaan er betragtet som en Udgift, der for Fremtiden falder paa Lønningsfonden, synes Udkastet at gaae ud fra, at denne Byrde væsentlig maatte falde paa Lønningsfonden, ikke for den aarlige Vedligeholdelses Vedkommende, men for de Hovedreparationer og Fornødheder, der ere nødvendige. Forsaavidt ere vi enige med Udkastet; men vi finde deels Udkastets Bestemmelser lidt uklart affattede — hvad der vil kunne rettes ved en